

Arrest

nr. 267 929 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AERNOUDTS
Pieter Cieterslaan 6
9032 WONDELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die *loco* advocaat N. AERNOUDTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 16.03.2021 werd ingediend door :

Naam: A.Y.A.S.

Geboorteplaats Pavlikeni

Nationaliteit: Bulgarije

*Identificatienummer in het Rijksregister: **

*Geboortedatum : **

*Verblijvende te **

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 16.03.2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een verklaring van aansluiting bij een ziekenfonds en bewijs van inkomsten van haar echtgenoot (uitkering ziekenfonds).

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

*Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aan in het bezit te zijn van een geldige ziekteverzekering en ten laste te worden genomen door haar echtgenoot Y. R. (RR *). Deze persoon staat dus in voor de bestaansmiddelen van betrokkene en zal bijgevolg fungeren als garant. De bestaansmiddelen van de garant, die aangetoond werden aan de hand van ontvangen uitkeringen ziekenfonds blijken echter niet voldoende te zijn om in de eigen bestaansmiddelen en dat van betrokkene te voorzien. Wanneer we een gemiddeld maandloon berekenen over de bewezen periode (van januari 2020 tot februari 2021) dienen we vast te stellen dat dit bedrag ontoereikend is om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bedrag van het gemiddeld maandloon ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikt minimum. De inkomsten van de garant ligt onder dat bedrag. Er werden verder geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de garant. Wanneer we de persoonlijke situatie en de bewezen gezinsinkomsten in rekening nemen, dienen we dus vast te stellen dat de inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld, niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen.*

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet toegestaan worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Onder de hoofding "Middelen tot vernietiging" voert verzoekster het volgende aan:

"Het visum werd geweigerd op basis van art. 40 paragraaf 4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat

hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Verzoekster betwist dit en toont aan dat aan voormelde vereiste wel degelijk is voldaan.

A. Feitelijke context betreffende het beschikken over voldoende middelen van bestaan

Er zou niet zijn aangetoond dat verzoekster over voldoende middelen beschikt.

Echter is verzoekster op 24 februari 2021 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent in het huwelijk getreden met R. Y. (STUK 1), met wie zij overigens al zeer lang (ruim 6 jaar) een relatie had en die een Belgisch onderdaan is.

R. Y. kwam destijds in 1972 naar België waar hij steeds het beroep van zelfstandig uitbener heeft uitgeoefend en keihard heeft gewerkt.

Echter is hij helaas reeds sinds 4 jaar invalide verklaard door een venale problematiek waarvoor operaties en restletsels.(ZIE DE REEDS INGEDIENDE STUKKEN VAN INVALIDITEIT)

Het is evident dat deze laatste zich garant stelt voor zijn echtgenote mevrouw A.Y.A..S.

Dit werd echter geweigerd aangezien men stelt dat R. Y. met zijn invaliditeitsuitkering van ongeveer 1320 EUR niet zichzelf en zijn echtgenote kan onderhouden.

Nochtans lukt dit perfect, nu er een lage huishuur is van 450 EUR (STUK 2) en er als enige kost nog de EGW is ten bedrage van maandelijks 180 EUR hetgeen een totale vaste kost van 630 EUR met zich meebrengt.

Daarnaast is er tevens het feit dat dat de zoon van R. Y. nl A. Y. maandelijks 300 EUR ten behoeve van zijn vader stort en ook Mevrouw B. G. een bedrag van 200 EUR maandelijks ten titel van financiële steun stort. (STUK 3)

Dit maakt dat er een beschikbaar inkomen is van 1320 EUR invaliditeit + 500 EUR maandelijkse financiële steun van derden, zijnde samen 1820 EUR waarvan een vaste kost van 630 EUR (cfr supra) zodat het echtpaar maandelijks een bedrag van 1.190 EUR overhoudt hetgeen voldoende is voor hen beiden om maandelijks van te leven nu zij eenvoudig leven en niet veel nodig stellen te hebben.

Hieruit blijkt dat de inkomsten, zoals hiervoor vermeld, voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bijgevolg voldoet verzoekster aan de voorwaarden van artikel 40, paragraaf 4 van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen bekomen worden waardoor het recht op verblijf wel degelijk kan toegestaan worden.

Bovendien is er hoofdens het huwelijk een automatische tenlasteneming en heeft de verzoekster het recht alhier bij haar echtgenoot te verblijven in het kader van de gezinshereniging.

B. Vernietigingsgrond : schending van artikel 8 E.V.R.M.

1. De verzoekster geniet op grond van artikel 8 E.V.R.M. van het recht op eerbiediging van haar gezinsleven.

Door haar te weigeren op ons grondgebied te verblijven door weigering van een verklaring van inschrijving of van ene verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen wordt dit recht in hoofde van de verzoekster geschonden.

Zoals reeds gesteld trad zij na een ruim zes jaar lang durende relatie, op 24 februari 2021 in het huwelijk met de heer Rusten YAMAN, die sindsdien haar echtgenoot is en met wie zij samen te Gent/Wondelgem woont.

De verzoekster meent dan ook dat zij een reëel en effectief gezinsleven kan invoeren. Artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt meer bepaald dat een feitelijke duurzame en

daadwerkelijke band, een aanhoudend en werkelijk samenleven tussen de gezinsleden dient aangetoond te worden (zie Commissie EGGS tegen Zwitserland, 14 juli 1977, nr. 7.289/75, D&R, 9, 57, en Commissie X. tegen D.B.R., 2 mei 1978, nr. 7.770/77, D&R, 14, 175), hetgeen ten deze het geval is.

2. Het recht op een gezinsleven is evident niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij de wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven.

2.1. Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is de weigering om verzoekster een recht op verblijf alhier toe te staan, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid inroept.

- enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoekster.

- anderzijds houdt de weigering om op het grondgebied te verblijven in dat de verzoekster voor onbepaalde duur van haar echtgenoot gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer zij opnieuw bij hem kan vertoeven.

2.2. Daarenboven is de weigering om op ons grondgebied te verblijven en dus de inmenging in de privé-sfeer, met name de verplichting naar Bulgarije terug te gaan, geenzins pertinent.

Deze verplichting is immers niet noodzakelijk om het door de overheid vooropgestelde doel (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) te bereiken, omdat het ingeroepen artikel 8 E.V.R.M. primeert boven elke bestuurlijke beslissing.

BESLUIT

Door de bestreden beslissing te nemen schendt de verwerende partij de bepalingen van art. 8 en 12 van het E.V.R.M. en de artikelen 17 en 23 van het internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten, een absoluut recht op gezinsleven, dat geen inmenging van enig openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van dit recht toestaat.”

3.2. Verzoekster diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving op grond van artikel art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Artikel 40, §4 luidt onder meer als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat enkel bewijzen werden neergelegd van de bestaansmiddelen van de garant en dat verder geen bewijzen werden neergelegd en eventuele andere (aanvullende) inkomsten. Waar verzoekster nu in haar verzoekschrift verwijst naar andere inkomsten toont zij niet aan –en blijkt niet uit het administratief dossier- dat zij daarvan het bewijs

heeft neergelegd bij haar aanvraag. De stukken dateren overigens van na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon hiermee dus geen rekening houden toen zij de beslissing nam. Ook de Raad kan met dit gegeven thans geen rekening houden: hij moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het bijgevoegde huurcontract en de verwijzing naar de huurprijs, nog daargelaten de vraag naar de relevantie *in casu* nu in de bestreden beslissing wordt gesteld –en door verzoekster niet wordt betwist- dat “*ongeacht de persoonlijke uitgaven, [...] het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikt minimum [is]*” en de inkomsten van de garant onder dat bedrag liggen.

Verzoekster toont dus niet aan dat in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn geoordeeld dat zij niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en dus niet het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan bekomen.

Waar verzoekster betoogt dat *in casu* artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, moet erop worden gewezen dat het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de thans bestreden beslissing geen bevelscomponent bevat. Verzoeksters uitgangspunt dat zij haar de verplichting oplegt om terug te keren naar Bulgarije en dat zij daardoor zal worden gescheiden van haar echtgenoot is dan ook niet correct.

Aangezien verzoekster geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

De Raad stelt vast dat de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing niet kadert binnen de in de Vreemdelingenwet beschikbare procedure met het oog op gezinshereniging. Indien verzoekster haar gezinsleven wil gehonoreerd zien door de verwerende partij, dan komt het haar toe gebruik te maken van de daartoe geëigende procedures en aan te tonen dat zij voldoet aan de daarmee verbonden voorwaarden. In de gegeven omstandigheden is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Immers, uit niks blijkt dat aan de verwerende partij een positieve verplichting zou kunnen worden opgelegd ter bescherming van een gezinsleven dat niet eens het voorwerp is van de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM en de artikelen 17 en 23 van het BUPO-verdrag kan de Raad tot slot alleen maar vaststellen dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen miskent.

2.3. Het middel is in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS